

200705339/1.

Datum uitspraak: 4 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/61289 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 29 juni 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 november 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 juni 2007, verzonden op 3 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 9 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de
enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar
van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

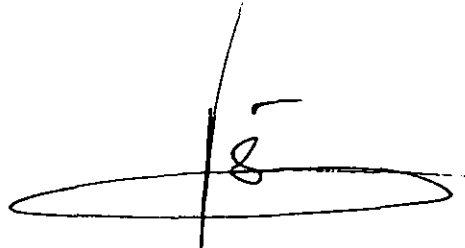
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 september 2007

210.

Verzonden: 4 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/61289

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 29 juni 2007

inzake

geboren op
van gestelde Iraakse nationaliteit,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. A.C.J. Letmaath,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. J.E.J. ten Berg.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Bij besluit van 24 november 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 21 juni 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 24 november 2006 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Eiser heeft verklaard afkomstig te zijn uit [redacted], Irak, gelegen op ongeveer 100 km afstand van [redacted]. Met uitzondering van 7 maanden, gedurende welke periode eiser in Iran heeft gewoond, heeft eiser zijn hele leven in [redacted] gewoond. Eiser was destijds in het

bezit van een afgelegen stukje grond, waarop hij vee hield. Op 15 maart 2005 hebben twee bekenden van eiser, dorpsgenoten, hem verzocht om munitie, waaronder mortiergranaten, op zijn stukje grond te verbergen. Uit vrees voor zijn leven - zijn bekenden waren immers terroristen en een vriend van eiser was om het leven gebracht door terroristen toen deze weigerde aan hun wensen te voldoen - heeft eiser aan dit verzoek voldaan. Begin april 2005 hebben de politie (de Asayish) en de AMN (de veiligheidsdienst) een onderzoek ingesteld en de munitie gevonden, waarna eiser is aangehouden en werd overgebracht naar de veiligheidsdienst in Kirkuk. Eiser is toen - mogelijk omdat hij als mede-terrorist werd beschouwd - ondervraagd, mishandeld en gemarteld (hij werd met kabels en tuinslangen geslagen). Eiser heeft toen de namen genoemd van de mensen die hem gevraagd hadden de wapens te verbergen. Daarop werden ook zij gearresteerd. Ook daarna werd eiser meerdere malen ernstig mishandeld. In augustus 2005 werd eiser vanwege zijn mishandelingen in het ziekenhuis opgenomen en geopereerd. Eiser heeft 4 tot 4½ maand in het ziekenhuis doorgebracht. Tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis werd eiser bewaakt. Op 15 december 2005 heeft hij tijdens het tumult dat vanwege een grote explosie in Kirkuk ontstond, weten te ontsnappen. Eiser is toen naar het huis van een oom in (nabij de grens met Iran) vertrokken. Eisers zuster heeft ervoor gezorgd dat eiser zijn documenten kreeg. Met de hulp van door de oom van eiser geregelde reisagent uit Bana (Iran) alsmede een Turkse reisagent heeft eiser op 20 december 2005 per auto en per paard zijn land van herkomst op illegale wijze verlaten, met achterlating van vrouw en kinderen. Vanuit Turkije is eiser per vrachtauto naar Nederland gereisd.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder d en f, van artikel 31 van de Vw 2000.

4. Eiser heeft zich in beroep - onder verwijzing naar hetgeen hij in de diverse gehoren alsmede in de zienswijze en in de overige stukken heeft aangevoerd - op het standpunt gesteld dat verweerder hem het niet beschikken over documenten ten onrechte tegenwerpt en dat hij het oneens is met verweerder dat hij valse of vervalste bescheiden zou hebben overgelegd en opzettelijk de echtheid daarvan heeft volgehouden. Immers uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken betreffende Irak blijkt dat met waardeoordelen over Iraakse documenten voorzichtig dient te worden omgesprongen omdat documenten welke als niet authentiek beoordeeld worden wel degelijk de juiste gegevens kunnen bevatten. Deze documenten zijn echter soms op een eenvoudige wijze opgemaakt, zodat het bij technisch onderzoek kan lijken alsof de documenten niet authentiek zijn, terwijl ze dat in feite wel zijn. Eiser was ervan overtuigd documenten te hebben ingebracht die authentiek zijn. Hij heeft deze immers zelf van de autoriteiten in ontvangst genomen. Met betrekking tot de omstandigheid dat hij zijn nationaliteitsverklaring niet heeft meegebracht heeft eiser erop gewezen dat deze te groot was om mee te nemen. Bovendien zag eiser daarvan de noodzaak niet in, nu hij reeds veel documenten bij zich had en hij ervan uitging dat dit voldoende zou zijn. Dat hij geen documenten aangaande zijn reis heeft overgelegd was gelegen in de omstandigheid dat hij niet beseftte dat deze documenten nog van belang konden zijn. Voorts is eiser van mening dat hij over zijn reis naar Nederland naar beste kunnen en vrij gedetailleerd heeft verklaard.

-
5. De rechtbank overweegt als volgt.
 6. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.
 7. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. De rechtbank dient zich dan ook bij haar oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling te beperken tot het oordeel of verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.
 8. Uit voornoemde jurisprudentie kan voorts worden opgemaakt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.
 9. Ingevolge paragraaf C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van het 'toerekenbaar ontbreken van documenten'.
 10. Verweerder heeft zich in de besluitvorming in de eerste plaats gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser ter staving van zijn aanvraag valse of vervalste reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd en, hoewel daaromtrent ondervraagd, opzettelijk de echtheid daarvan heeft volgehouden. Zo is uit onderzoek door de Koninklijke Marechaussee (KMar) van 15 maart 2006 gebleken dat de door eiser overgelegde identiteitskaarten en militair pasje vals zijn. Voorts is gebleken dat de overgelegde huwelijksakte een "waarschijnlijk niet echt document" betreft. Verder heeft verweerder opgemerkt dat eiser geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen onderbouwen, terwijl dat redelijkerwijs wel van hem mocht worden verwacht. Evenmin heeft eiser volgens verweerder zijn reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. Eiser is immers niet in staat gebleken informatie te verschaffen over eenvoudige zaken als de naam van de vrachtautochauffeur met wie hij heeft gereisd, of er onderweg naar Nederland controles hebben plaatsgevonden en door welke landen hij is gereisd. Derhalve heeft eiser onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van de door hem afgelegde reisroute, aldus verweerder.
 11. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser geen reis- of identiteitspapieren, documenten of bescheiden heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de aanvraag. Immers uit het proces-verbaal van bevindingen van de KMar van 15 maart 2006 blijkt dat de door eiser overgelegde Iraakse identiteitskaarten en militair pasje qua detaillering en gebruikte druk- en beveiligingstechnieken niet overeenkwamen met een

origineel door de autoriteiten van Irak afgegeven document van deze modellen. Met betrekking tot de door eiser overgelegde huwelijksakte is onder meer vastgesteld dat de vaste gegevens middels een reproductietechniek (kopie) waren vervaardigd en dat de variabele gegevens met pen waren aangebracht, voorts dat de akte was voorzien van een afwijkende inktstempelafdruk en een afwijkend staatswapen, zodat het hier een met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet echt document betrof. Op 21 maart 2006 is blijkens het daarvan afzonderlijk opgemaakte proces-verbaal van aanvulling van de KMar van diezelfde datum een nader onderzoek ingesteld naar de door eiser overgelegde documenten. Uit dit onderzoek is gebleken dat de op [] vertaalde geboortedata door de tolk niet correct vertaald waren. Deze constatering doet echter niets af aan de zorgvuldigheid van het eerste onderzoek en aan de eindconclusie dat de onderzochte documenten vals zijn. Naar het oordeel van de rechtbank kon verweerder in redelijkheid het standpunt innemen dat de onderzochte documenten vals zijn. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat uit het algemeen ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken omtrent Centraal-Irak van april 2001 blijkt dat uitgifte mogelijk is van vrijwel alle gangbare documenten met al dan niet authentieke gegevens of foto's, ook voor personen die niet op legale wijze aan documenten kunnen komen. Ook is het geen probleem om originele, onbewerkte documenten te bemachtigen. Dergelijke documenten zijn niet te onderscheiden van documenten die wel volledig legaal zijn uitgegeven en de juiste gegevens bevatten. Aldus kunnen documenten die alle kenmerken van authenticiteit vertonen toch niet authentiek zijn. Uit dit ambtsbericht blijkt echter tevens dat het heel goed mogelijk is onderscheid te maken tussen authentiek ogende documenten enerzijds en vervalsingen anderzijds.

12. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder mitsdien terecht het bepaalde in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000 aan eiser tegengeworpen. Ook is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten hem niet kan worden toegerekend. Immers van iemand die heeft verklaard vanuit Irak via Turkije naar Nederland te hebben gereisd mag worden verwacht dat hij enig indicatief bewijs van deze reis overlegt dan wel in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven.

13. Nu verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser geen authentieke documenten heeft overgelegd en niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten hem niet kan worden toegerekend, is reeds hierom op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

14. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, onder f, maar in dit geval tevens onder d, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

15. Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht als hiervoor bedoeld in het geval van eiser geen sprake. Met betrekking tot de verkeerde vermelding van de naam van het dorp waar eiser vandaan komt heeft eiser verklaard dat dit te maken heeft met het feit dat de tolk in het eerste gehoor hem niet goed heeft begrepen en andersom. Verweerder wijst erop dat uit het rapport van het eerste gehoor niet is af te leiden dat eiser de tolk niet goed

heeft kunnen begrijpen en andersom. Bovendien heeft eiser aan het einde van het gehoor zelf aangegeven dat hij de tolk goed heeft verstaan en begrepen. Ook in de correcties en aanvullingen is hieromtrent niets vermeld. Tijdens het nader gehoor zijn aan eiser opnieuw vragen gesteld over zijn verblijfplaats, waarbij eiser niet heeft betwist dat die naam niet klopte. Zo heeft eiser de naam zelf ook gebruikt. Tevens heeft verweerder erop gewezen dat eiser in het eerste gehoor tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de militaire pasjes die eiser in Irak in zijn bezit had. Zo heeft eiser in eerste instantie verklaard dat hij de originele militaire pasjes om de twee jaar moest inleveren bij de Iraakse autoriteiten. In Nederland heeft eiser een kopie van een militair pasje ingeleverd waarvan hij het origineel in 1992 bij de autoriteiten heeft ingeleverd. Eiser heeft vervolgens echter verklaard dat hij een kopie van dat pasje heeft gemaakt in 2004, hetgeen tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaring. Gewezen op zijn tegenstrijdige verklaring heeft eiser aangegeven dat hij het niet meer weet en dat hij thuis nog veel pasjes had. Verder is gebleken dat eiser niet veel kan vertellen over de twee personen die hem hebben gevraagd om munitie in zijn stuk grond te verbergen. Verweerder acht dit bevreemdingwekkend. Eiser heeft immers aangevoerd dat iedereen elkaar wel kent in zijn dorp, maar dat men niet alles over elkaar weet. Nu de twee mensen die eiser hebben gevraagd om munitie in zijn stuk grond te verbergen niet alleen dorpelingen van hem waren, maar eiser hen van jongs af aan kende en met hen samen op school heeft gezeten, mag van eiser worden verwacht dat hij meer informatie omtrent die personen zou kunnen geven. Verweerder acht het derhalve bevreemdend dat eiser zo weinig kan vertellen over die twee mensen en waarom juist hij is uitgekozen om die wapens te verbergen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het feit dat eiser als mede-terrorist werd beschouwd het niet begrijpelijker maakt dat hem gedurende zijn gevangenschap van vier maanden steeds dezelfde vragen werden gesteld. Nu eiser heeft verklaard dat hij bijna niets weet over die twee personen, zou het derhalve voor de autoriteiten na een tijdje ook duidelijk geweest moeten zijn dat er, behalve de namen van die personen, geen informatie meer van eiser te krijgen was. Ook acht verweerder het vreemd dat eiser zonder al te veel moeite uit het ziekenhuis heeft kunnen ontsnappen. Eiser heeft verklaard dat hij vanwege de chaotische situatie op enig moment heeft kunnen ontsnappen. Verweerder wijst erop dat eiser heeft verklaard dat hij moeilijk kon lopen en dat hij gedetineerd was.

16. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist.

17. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29, eerste lid, onder a, b of c van de Vw 2000 genoemde gronden.

18. Met betrekking tot het beroep van eiser tegen de weigering hem een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 te verlenen, overweegt de rechtbank als volgt.

19. Eiser heeft een beroep gedaan op het inmiddels gevoerde categoriale beschermingsbeleid voor Centraal-Irak. De rechtbank begrijpt dit beroep aldus dat verweerder heeft aangevoerd

dat de veiligheidssituatie in Irak dusdanig verslechterd is, dat niet volgehouden kan worden dat er geen categoriaal beschermingsbeleid gevoerd diende te worden. Een verslechterde situatie kan als nieuw gegeven als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000 worden aangemerkt.

20. Op grond van artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 dient de rechtbank verweerder te verzoeken zo spoedig mogelijk schriftelijk aan de wederpartij en de rechtbank te laten weten of de ingeroepen feiten en omstandigheden aanleiding zijn voor handhaving, wijziging of intrekking van het bestreden besluit.

21. Verweerder heeft daaromtrent ter zitting zijn standpunt weergegeven en daarbij aangegeven af te zien van een schriftelijke reactie als bedoeld in artikel 83, derde lid, Vw 2000, aangezien niet te verwachten valt dat een schriftelijke reactie een ander standpunt zou behelzen dan thans ter zitting gegeven. Dit standpunt houdt in dat de veiligheidssituatie in Irak weliswaar is verslechterd op grond waarvan er thans een categoriaal beschermingsbeleid voor Centraal-Irak wordt gevoerd, maar dat eiser op dat beleid geen aanspraak maken, omdat hij zijn identiteit en nationaliteit niet heeft aangetoond. Verweerder heeft daarbij nogmaals gewezen op de overgelegde valse documenten, het ontbreken van nationaliteitsdocumenten en op de ongeloofwaardigheidsaspecten die bij de toetsing van het asielrelaas naar voren zijn gekomen.

22. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid dit standpunt heeft kunnen innemen, gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder tegen de achtergrond van het onderhavige geval geen gebruik behoefde te maken van de mogelijkheid van een taalanalyse.

23. Het beroep is derhalve ongegrond.

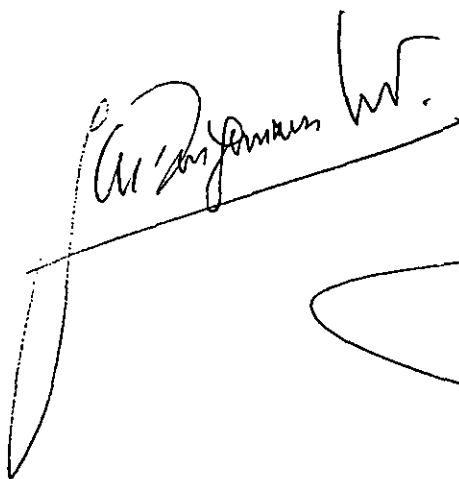
24. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

25. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter in tegenwoordigheid van
G.C.A. Dingemans Wierds als griffier en uitgesproken in het openbaar op 29 juni 2007.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

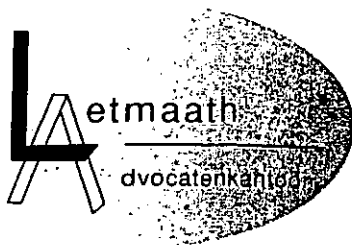
*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: - 3 JULI 2007

VOOR KOPIE KONFORM

De griffier van
de rechtbank
sectie bestuursrecht
te Rotterdam

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
30 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per fax ontv:
27-7-07 /

Raad van State
Afd. Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Tevens per fax: 070 - 365 13 80

Uw kenmerk : nvt
Inzake : Dhr.
Ons kenmerk : /AL0615.5-V040
Justitienummer :
CRVnr. :
Geb. datum :
Nationaliteit : Iraakse

HOGER BEROEPSCHRIFT in het kader van een **asiel**-procedure

Uden, 25 juli 2007

Geven eerbiedig te kennen:

De heer , geboren op , met Iraakse nationaliteit, wonende te (AZC) Heerlen aan de Imstenrade 6 (6419 PL), verder te dezer zake domicilie kiezende aan het adres markt 27b, 5401 GN te Uden met als correspondentieadres: Postbus 363, 5400 AJ UDEN, ten kantore van de advocaat en procureur Mr A.C.J. Letmaath welke te dezer zake door cliënt/appellant tot gemachtigde wordt gesteld en welke hierbij verklaart bepaaldelijk door cliënt/appellant te zijn gevolmachtigd. Ondergetekende verklaart bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd dit hoger-beroepschrift in te dienen door en namens cliënt/appellant bovengenoemd.

Appellant komen hierbij in (hoger) beroep tegen de negatieve uitspraak van de Rechtbank (Den Haag maar nevenzittinghoudende te) 's-Hertogenbosch d.d. 29-06-2007, verzenddatum 03-07-2007.

Bijgaand gelieve U een afschrift van deze uitspraak aan te treffen:
PRODUKTIE 1.

Het betreft een uitspraak in beroep op de negatieve beschikking van de IND te Rijsbergen d.d. 24-11-2006.

Appellant doet U dit hoger-beroepschrift tijdig toekomen.

De gronden/grievens van dit hoger-beroepschrift zijn de volgende:

Grief 1: De Rechtbank overweegt in overwegingen 7, 8, 9, 10, 11, 12 en 13 op pagina 3 en 4 het navolgende, citaat: 7. *Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. De rechtbank dient zich dan ook bij haar oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling te beperken tot het oordeel of verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.*

8. *Uit voornoemde jurisprudentie kan voorts worden opgemaakt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden bezien.*

9. *Ingevolge paragraaf C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc2000) is, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van het 'toerekenbaar ontbreken van documenten'.*

10. *Verweerder heeft zich in de besluitvorming in de eerste plaats gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser ter staving van zijn aanvraag valse of vervalste reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd en, hoewel daaromtrent ondervraagd, opzettelijk de echtheid daarvan heeft volgehouden. Zo is uit onderzoek door de Koninklijke Marechaussee (KMar) van 15 maart 2006 gebleken dat de door eiser overgelegde identiteitskaarten en militair pasje vals zijn. Voorts is gebleken dat de overgelegde huwelijksakte een "waarschijnlijk niet echt document" betreft. Verder heeft verweerder opgemerkt dat eiser geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen*

onderbouwen, terwijl dat redelijkerwijs wel van hem mocht worden verwacht. Evenmin heeft eiser volgens verweerder zijn reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. Eiser is immers niet in staat gebleken informatie te verschaffen over eenvoudige zaken als de naam van de vrachtautochauffeur met wie hij heeft gereisd, of er onderweg naar Nederland controles hebben plaatsgevonden en door welke landen hij is gereisd. Derhalve heeft eiser onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van de door hem afgelegde reisroute, aldus verweerder.

11. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser geen reis- of identiteitspapieren, documenten of bescheiden heeft overgelegd die noodzakelijk zijn voor de aanvraag. Immers uit het proces-verbaal van bevindingen van de KMar van 15 maart 2006 blijkt dat de door eiser overgelegde Iraakse identiteitskaarten en militair pasje qua detaillering en gebruikte druk- en beveiligingstechnieken niet overeenkwamen met een origineel door de autoriteiten van Irak afgegeven document van deze modellen. Met betrekking tot de door eiser overgelegde huwelijksakte is onder meer vastgesteld dat de vaste gegevens middels een reproductietechniek (kopie) waren vervaardigd en dat de variabele gegevens met pen waren aangebracht, voorts dat de akte was voorzien van een afwijkende inktstempelafdruk en een afwijkend staatswapen, zodat het hier een met aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid niet echt document betrof. Op 21 maart 2006 is blijkens het daarvan afzonderlijk opgemaakte proces-verbaal van aanvulling van de KMar van diezelfde datum een nader onderzoek ingesteld naar de door eiser overgelegde documenten. Uit dit onderzoek is gebleken dat de op 15 maart 2006 vertaalde geboortedata door de tolk niet correct vertaald waren. Deze constatering doet echter niets af aan de zorgvuldigheid van het eerste onderzoek en aan de eindconclusie dat de onderzochte documenten vals zijn. Naar het oordeel van de rechtbank kon verweerder in redelijkheid het standpunt innemen dat de onderzochte documenten vals zijn. De rechtbank neemt hiervan in aanmerking dat uit het algemeen ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken omtrent Centraal-Irak van april 2001 blijkt dat uitgifte mogelijk is van vrijwel alle gangbare documenten met al dan niet authentieke gegevens of foto's, ook voor personen die niet op legale wijze aan de documenten kunnen komen. Ook is het geen probleem om originele, onbewerkte documenten te bemachtigen. Dergelijke documenten zijn niet te onderscheiden van documenten die wel volledig legaal zijn uitgegeven en de juiste gegevens bevatten. Aldus kunnen documenten die alle kenmerken van authenticiteit vertonen toch niet authentiek zijn. Uit dit ambtsbericht blijkt echter tevens dat het heel goed mogelijk is onderscheid te maken tussen authentiek ogende documenten enerzijds en vervalsingen anderzijds.

12. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder mitsdien terecht het bepaalde in artikel 31, tweede lid, onder F, van de Vw 2000 aan eiser tegengeworpen. Ook is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten hem niet kan worden toegerekend. Immers van iemand die heeft verklaard vanuit Irak via Turkije naar Nederland te hebben gereisd mag worden verwacht dat hij enig indicatief bewijs van deze reis overlegt dan wel in staat is om gedetailleerde,

coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven.

13. Nu verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser geen authentieke documenten heeft overgelegd en niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten hem niet kan worden toegerekend, is reeds hierom op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte.

Standpunt: De rechtbank overweegt ten onrechte dat verweerder terecht het bepaalde in artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw2000 aan eiser heeft tegengeworpen. De rechtbank overweegt ten onrechte dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat nu eiser geen authentieke documenten heeft overgelegd en niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten niet aan hem kan worden toegerekend, reeds hierom op voorhand twijfel is ontstaan aan de oprechtheid van eiser en afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Toelichting: Uit het door de Rechtbank aangehaalde informatie afkomstig uit het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken, blijkt volgens appellant nu juist dat voorzichtig omgesprongen dient te worden met waarde-oordelen over Iraakse documenten. Zulks blijkt overigens ook uit het ambtsbericht (warnaar de rechtbank verwijst) zelf op pagina 41. Hierin staat immers aangegeven ondermeer dat, citaat: 'louter op basis van documenten kan de juiste identiteit van personen uit Centraal-Irak niet worden vastgesteld' einde citaat.

De inhoud van het ambtsbericht is conform eisers betoog: of een document (uit Centraal-Irak) nu wel of niet door de Kmar als authentiek aangemerkt wordt, een waarde-oordeel mag hieraan niet gegeven worden. Dit is juist echter wat verweerder en met verweerder de Rechtbank nu juist wel doet. Op basis van met name de uitslag van het onderzoek door de Kmar, wordt immers aangegeven dat afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van het relaas. Deze conclusie kan en mag echter niet getrokken worden, gezien de informatie uit bedoeld ambtsbericht, inhoudende dat documenten een slechts beperkte waarde hebben.

De rechtbank geeft aan dat uit het ambtsbericht volgt dat het heel goed mogelijk is onderscheid te maken tussen authentiek ogende documenten enerzijds en vervalsingen anderzijds.

Appellant merkt hierover eerstens op dat dit blijkens het ambtsbericht enkel mogelijk is bij de meeste documenten. Met andere woorden: appellant leest hieruit dat het niet in alle gevallen mogelijk is om een goed onderscheid te maken, maar enkel in de meeste gevallen.

Ten tweede merkt appellant op dat uit de teneur van het ambtsbericht duidelijk volgt dat het eigenlijk weinig relevant is of een persoon al dan niet identiteitsdocumenten uit Centraal-Irak heeft meegenomen, nu hier weinig waarde aan gehecht kan worden.

Het zegt immers niet veel over de identiteit van een persoon.

De rechtbank echter lijkt, ten onrechte, wel degelijk veel waarde te hechten aan het resultaat van het Kmar-onderzoek.

Omtrent het niet overleggen van reisdocumenten heeft appellant reeds aangegeven dat hiervan geen documenten zijn verstrekt. Het grootste gedeelte van de reis naar Nederland is afgelegd illegaal in een vrachtwagen. Er is voor zover bekend nog nooit een chauffeur geweest die van een dergelijk illegaal gebeuren een bewijsstuk overhandigd. De overweging van de rechtbank, inhoudende dat verwacht kan worden dat iemand een indicatief bewijs van de reis kan overleggen, kan dan ook niet juist worden geacht.

Appellant heeft verder naar beste kunnen verklaard omtrent de gemaakte reis. De rechtbank is, zonder verdere motivatie, ten onrechte van opvatting dat zulks niet het geval is.

Grief 2: De Rechtbank overweegt in overwegingen 15, 16 en 17 op pagina 4 en 5 het navolgende, citaat: 15. Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht als hiervoor bedoeld in het geval van eiser geen sprake. Met betrekking tot de verkeerde vermelding van de naam van het dorp waar eiser vandaan komt heeft eiser verklaard dat dit te maken heeft met het feit dat de tolk in het eerste gehoor hem niet goed heeft begrepen en andersom. Verweerder wijst erop dat uit het rapport van het eerste gehoor niet is af te leiden dat eiser de tolk niet goed heeft kunnen begrijpen en andersom. Bovendien heeft eiser aan het einde van het gehoor zelf aangegeven dat hij de tolk goed heeft verstaan en begrepen. Ook in de correcties en aanvullingen is hieromtrent niets vermeld. Tijdens het nader gehoor zijn aan eiser opnieuw vragen gesteld over zijn verblijfplaats, waarbij eiser niet heeft betwist dat die naam niet klopte. Zo heeft eiser de naam zelf ook gebruikt. Tevens heeft verweerder erop gewezen dat eiser in het eerste gehoor tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent de militaire pasjes die eiser in Irak in zijn bezit had. Zo heeft eiser in eerste instantie verklaard dat hij de originele militaire pasjes om de twee jaar moest inleveren bij de Iraakse autoriteiten. In Nederland heeft eiser een kopie van een militair pasje ingeleverd waarvan hij het origineel in 1992 bij de autoriteiten heeft ingeleverd. Eiser heeft vervolgens echter verklaard dat hij een kopie van dat pasje heeft gemaakt in 2004, hetgeen tegenstrijdig is met zijn eerdere verklaringen. Gewezen op zijn tegenstrijdige verklaring heeft eiser aangegeven dat hij het niet meer weet en dat hij thuis nog veel pasjes had. Verder is gebleken dat eiser niet veel kan vertellen over de twee personen die hem hebben gevraagd om munitie in zijn stuk grond te verbergen. Verweerder acht dit bevreemdingwekkend. Eiser heeft immers aangevoerd dat iedereen elkaar wel kent in zijn dorp, maar dat men niet alles over elkaar weet. Nu de twee mensen die eiser hebben gevraagd om munitie in zijn stuk grond te verbergen niet alleen dorpelingen van hem waren, maar eiser hen van jongs af aan kende en met hen samen op school heeft gezeten, mag van eiser worden verwacht dat hij meer informatie omtrent die personen zou kunnen geven. Verweerder acht het derhalve bevreemdend dat eiser zo weinig kan vertellen over die twee mensen en waarom juist hij is uitgekozen om die wapens te verbergen. Voorts heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat het feit dat eiser als mede-terrorist werd beschouwd het niet begrijpelijk maakt dat hem gedurende zijn gevangenschap van vier maanden steeds dezelfde vragen werden gesteld. Nu eiser heeft verklaard dat hij bijna niets weet over die twee

personen, zou het derhalve voor de autoriteiten na een tijdje ook duidelijk geweest moeten zijn dat er, behalve de namen van die personen, geen informatie meer van eiser te krijgen was. Ook acht verweerder het vreemd dat eiser zonder al te veel moeite uit het ziekenhuis heeft kunnen ontsnappen. Eiser heeft verklaard dat hij vanwege de chaotische situatie op enig moment heeft kunnen ontsnappen. Verweerder wijst erop dat eiser heeft verklaard dat hij moeilijk kon lopen en dat hij gedetineerd was.

16. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande -in onderlinge samenhang bezien- niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist.

17. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29, eerste lid, onder a, b of c van de Vw 2000 genoemde gronden.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte

Standpunt: De rechtbank is ten onrechte van opvatting dat het relaas van appellant ongeloofwaardig te beschouwen is en derhalve dat appellant niet in aanmerking voor verlening van een vergunning tot verblijf asiel. De rechtbank is ten onrechte van opvatting dat hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd geen ander licht werpt op de zaak.

Toelichting:

Appellant heeft in de beroepsfase juist duidelijke uitleg gegeven over waarom de opvattingen waar verweerder zich in het besluit op baseert, niet juist zijn. Appellant heeft hiervoor duidelijke, logische verklaringen voor gegeven. Op basis hiervan kan, ook bij marginale toetsing, niet gezegd worden dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist c.q. ongeloofwaardig zou zijn.

Grief 3: De Rechtbank overweegt in overwegingen 18, 19, 20, 21 en 22 op pagina 5 en 6 het navolgende, citaat: 18. Met betrekking tot het beroep van eiser tegen de weigering hem een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 te verlenen, overweegt de rechtbank als volgt.

19. Eiser heeft een beroep gedaan op het inmiddels gevoerde categoriale beschermingsbeleid voor Centraal-Irak. De rechtbank begrijpt dit beroep aldus dat verweerder heeft aangevoerd dat de, veiligheidssituatie in Irak dusdanig verslechterd is, dat niet volgehouden kan worden dat er geen categoriaal beschermingsbeleid gevoerd diende te worden. Een verslechterde situatie kan als nieuw gegeven als bedoeld in artikel 83 van de Vw 2000 worden aangemerkt.

20. Op grond van artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 dient de rechtbank verweerder te verzoeken zo spoedig mogelijk schriftelijk aan de wederpartij en de rechtbank te laten weten of de ingeroepen

feiten en omstandigheden aanleiding zijn voor handhaving, wijziging of intrekking van het bestreden besluit.

21. Verweerder heeft daaromtrent ter zitting zijn standpunt weergegeven en daarbij aangegeven af te zien van een schriftelijke reactie als bedoeld in artikel 83, derde lid, Vw 2000, aangezien niet te verwachten valt dat een schriftelijke reactie een ander standpunt zou behelzen dan thans ter zitting afgegeven. Dit standpunt houdt in dat de veiligheidssituatie in Irak weliswaar is verslechterd op grond waarvan er thans een categoriaal beschermingsbeleid voor Centraal-Irak wordt gevoerd, maar dat eiser op dat beleid geen aanspraak maken, omdat hij zijn identiteit en nationaliteit niet heeft aangetoond. Verweerder heeft daarbij nogmaals gewezen op de overgelegde valse documenten, het ontbreken van nationaliteitsdocumenten en op de ongeloofwaardigheidsaspecten die bij de toetsing van het asielrelaas naar voren zijn gekomen.

22. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid dit standpunt heeft kunnen innemen, gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder tegen de achtergrond van het onderhavige geval geen gebruik behoefde te maken van de mogelijkheid van een taalanalyse.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte

Standpunt: De rechtbank is ten onrechte van opvatting dat eiser/appellant niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw2000. De rechtbank is tevens ten onrechte van opvatting dat verweerder geen gebruik behoefde te maken van de mogelijkheid van een taalanalyse.

Toelichting:

Appellant is van opvatting dat de rechtbank verweerder had dienen op te dragen een taalanalyse te doen uitvoeren. Een taalanalyse is immers een goed instrument ter bepaling van iemands herkomst. Een taalanalyse vormt, ook volgens verweerder, immers een verantwoord instrument om de herkomst van een vreemdeling te bepalen.

Volgens appellant kan op basis van het dossier niet gezegd worden dat in redelijkheid vaststaat dat appellant niet uit Centraal-Irak afkomstig zou zijn. In situaties waarbij enkel bij verweerder sprake is van twijfel aangaande de herkomst, is een taalanalyse bij uitstek een middel van herkomstbepaling. Volgens appellant is het bovendien een bij verweerder 'populair' onderzoek, nu hiervan veelvuldig gebruik gemaakt wordt.

Appellant heeft van een zeer ervaren en academisch gevormde tolk in de Sorani-taal, ten tijde van de nabespreking van het aanvullend nader gehoor, vernomen dat de tolk kon aangeven dat het Koerdische dialect welke appellant spreekt, afkomstig is uit het gebied van de door appellant opgegeven woonplaats in Centraal-Irak (Koerdische gedeelte).

Aanvullend kan gezegd worden dat na afloop van de zitting bij de Rechtbank, door de aldaar aanwezige tolk (AL: het betreft hier een andere tolk dan die welke getolkt heeft bij de nabespreking) eveneens is aangegeven aan appellant dat het dialect welke appellant spreekt, volgens de tolk inderdaad te herleiden is tot het opgegeven woongebied van appellant.

Gezien de onveilige situatie in Centraal-Irak, en het op basis daarvan ingestelde beleid van categoriale bescherming, dient een zorgvuldige afweging plaats te vinden over de vraag of iemand in aanmerking komt voor een beroep op dit beleid.

In casu had de rechtbank dan ook dienen te beslissen dat het voeren van een taalanalyse is geboden, mede gezien het bepaalde in artikel 3:2 van de Algemene Wet Bestuursrecht. Hiernaast overigens heeft appellant ook aangeboden om nadere vragen te beantwoorden aangaande de woonomgeving. Ook hiervan heeft verweerder geen gebruik gemaakt. De rechtbank had dienen aan te geven dat verweerder gehouden was nader onderzoek te verrichten.

De rechtbank heeft zich in deze bovendien, naar het lijkt, laten leiden door de overgelegde en als vals gekwalificeerde documenten. Appellant heeft juist reeds aangegeven dat aan de documenten geen conclusies kunnen en mogen worden verbonden. Er is geen informatie of aanwijzingen beschikbaar waaruit zou volgen dat appellant niet afkomstig is uit het gebied van opgave appellant.

De rechtbank wijst verder op de overige ongeloofwaardigheidsaspecten. Appellant wijst er op dat, ook als het asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn, dit zeker niet uitsluit dat iemand in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning asiel op de d-grond van artikel 29 Vw.

Verder wijst appellant er op dat zijn opvatting aangaande ongeloofwaardigheid in casu geheel afwijkt van die van verweerder en van de rechtbank.

Grief 4: De Rechtbank overweegt tot slot in overwegingen 23, 24 en 25 op pagina 6 en 7 het navolgende, citaat: 23. *Het beroep is derhalve ongegrond.*

24. *Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.*

25. *Beslist wordt als volgt.*

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Einde citaat.

Zulks ten onrechte

Standpunt/Toelichting: gezien al het bovenstaande heeft de rechtbank ten onrechte besloten om het beroepschrift ongegrond te verklaren. Deze grief heeft geen zelfstandige betekenis.

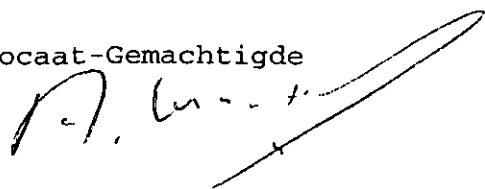
REDENEN WAAROM:

Appellant zich tot U wendt met het eerbiedig verzoek om:

De bestreden uitspraak te vernietigen en daarvoor een zodanige beslissing te nemen als Uw Raad in redelijkheid zal vermenen te behoren, c.q. te bepalen dat aan appellant alsnog een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dient te worden verleend.

Hoogachtend,

Advocaat-Gemachtigde

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'A.C.J. Letmaath', with a long, sweeping horizontal stroke extending to the right.

Mr A.C.J. Letmaath

Copie dezes zend ik aan verweerder.

Toevoeging is aangevraagd.